

HA 16/8-94

Nå får de bli

«Nå får vi bli» forteller HA om en kosovoalbansk familie, med bolig og arbeide i Hamar øverst på ønskelisten. Det håpet deles også av unge norske familier. Disse innvandrene er ikke godtatt som flyktninger.

For å ha plass til folk som kom fra krigsområder i Bosnia, mente regjeringen at kosovoalbanere burde bli hjemme. - For der kunne det nok være trakassering av en majoritet muslimer blant en minoritet ortodokse, men ikke livsfare. Støttegrupper hjalp til med skjul og kirkeasyl og den hjelp det krevde, og presset politikerne til et halvt løfte om at også kosovoalbanere skulle få bli. Slik HA gir et eksempel på 9. august. All mulig grunn til å takke støttegruppen for denne heldige familien, sett fra familiens side.

Litt om helhetsbildet, og om mulig prioritering av norsk hjelp.

I tredjeverdensland er det ikke uvanlig at man avler mennesker opp til det maksimum matproduksjon

sjonen kan bære. I krig og ved naturkatastrofer kan det oppstå en 2-millioners flyktningemasse som i Rwanda, rykket opp fra sine hjemtrakter og sitt næringsgrunnlag. Prigitt FN og snille menneskers innsamling (mens deres egen flyktede regjering bor på hotell). Uansett hjelpen koster det mange liv.

FNs høykommissær for flyktninger og tilhørende hjelpeapparat står nærmest maktesløse overfor massen av mennesker som er rykket opp fra sine hjemtrakter og er på vandring. Mengden øker, fra vel 10 millioner i 1984 til nær 23 millioner i dag.

Flyktningekommissæren, Sadako Ogata, peker på at slutten av den kalde krigen ikke gjorde slutt på krig og fordrevne mennesker. Nå oftere mellom nasjonaliteter og religioner innen enkelte land enn mellom land. Liberia, Sierra Leone, Sudan, Angola og Somalia o.a. Innen den tidligere Sovjetunionen i Georgia, Tadsjikistan, Armenia og Aserbajdsjan, og i en rekke andre land som Tyrkia, Irak, Sri Lanka, Burma o.a. og fortsatt også i Afghanistan. Palestinernes vandring er heller ikke slutt med fattigdom og nærmest overbefolkning i Gaza og på Vestbredden. Å hjelpe overstiger faktisk vår kapasitet.

Konfliktene innen de enkelte land er oftest preget av etniske og religionsmotsetninger. Det fører til en råskap i krigen mot sivilbefolkningen som skremmer store masser til oppbrudd og vandring. I Somalia og Afghanistan er statsmakten borte. Landet beherskes av krigsherrers plyndring og vilkårlighet.

Mange fra Balkan sier de vil reise tilbake når krigen er over. Lite sannsynlig når de har vernet seg til velferdssamfunnets ydelser.

Kanskje det var lurt å overlate prioriteten til regjering og utenrikssteneste?

Anton Olstad

107465